

tento soud jako stolicí opravnou, t. j. v tomto případě pro soud odvolací. Podle § 32 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. rozhoduje ve sporech pracovních o hodnotu vyšší než 300 Kč odvolací soud v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedá, a dvou přísedících. Konal-li tedy v tomto případě ústní jednání a vydal-li rozsudek s a m o s o u d c e místo takto složeného senátu, nebyl rozhodující soud řádně obsazen (§ 477 čís. 2 c. ř. s.) a k tomuto zmatku bylo hleděti nejvyšším soudem, jemuž žalobcův rekurs byl předložen, z moci úřední, třebaž tato vada nebyla vytýkána nižší stranou (§§ 494, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čís. 131/1931). Bylo proto rozsudek krajského soudu civilního v Praze a jemu předcházející řízení, počínajíc ústním jednáním ze dne 30. ledna 1933, zrušiti jako zmatečné a krajskému soudu uložit, by podle zákona postupoval, jak ve výroku vysloveno.

Čís. 13485.

V disciplinárním řízení proti trvale ustanovenému obecnímu zřízení nelze obdobně použiti § 105, odstavec druhý, zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák.

Pro obecní zastupitelstvo není závazným usnesení disciplinární komise podle § 8 odst. (2) vl. nař. ze dne 14. srpna 1920, čís. 483 sb. z. a n., o tom, jaký disciplinární trest má býti obecnímu zřízení uložen.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, Rv I 2319/32.)

Žalobce byl policejním strážníkem žalované obce v Čechách. Byv usnesením obecního zastupitelstva žalované obce po disciplinárním řízení propuštěn z obecní služby bez nároku na požitky, domáhal se žalobce na žalované obci, by bylo uznáno právem, že disciplinární nález, jímž byl žalobce propuštěn ze služeb žalované obce, jest neplatný, že smlouva, jíž byl žalobce ustanoven obecním strážníkem žalované obce, trvá po právu a že žalovaná obec jest povinna platiti žalobci služné za dobu po propuštění. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel se snaží dovoditi, že pro disciplinární řízení proti trvale ustanovenému obecnímu zřízení platí podle § 2 vlád. nař. ze dne 14. srpna 1920 čís. 483 sb. z. a n. obdobně také předpis § 105 služební pragmatiky čís. 15/1914 ř. z., že usnesení obecní disciplinární komise jest pro obecní zastupitelstvo závazné a že v souzeném případě disciplinární nález, usnesený obecním zastupitelstvem žalované obce, jest formálně nesprávný a proti žalobci bezúčinný, ježto obecní disciplinární komise uznala jen na přeložení žalobce na trvalý odpočinek se srážkou 25% normálního výslužného, kdežto obecní zastupitelstvo se usneslo na propuštění žalobce ze služeb obce. Dovolateli nelze především přisvědčiti v tom, že pro disciplinární řízení proti obecnímu zřízení jest obdobně použiti také předpisu § 105 odst. (2) zákona čís. 15/1914 ř. z.

Podle § 2 nařízení vlády ze dne 14. srpna 1920 čis. 483 sb. z. a n., jímž byl proveden § 10 zákona ze dne 17. prosince 1919 čis. 16 sb. z. a n. z roku 1920, provádí se disciplinární řízení proti trvale ustanoveným obecním zřízencům obdobně podle §§ 181—188 pokud se týče §§ 87—155 zákona ze dne 25. ledna 1914 čis. 15 ř. z., ale jen potud, pokud není v dalším nic jiného ustanoveno. Tímto dodatkem jest jasně vysloveno, že v těch směrech, ve kterých vládní nařízení obsahuje zvláštní odchylné předpisy, nelze ani obdobně použití předpisů zákona čis. 15/1914 ř. zák. o služební pragmatice pro státní zřízence. V souzeném případě jde jen o to, zda v disciplinárním řízení proti obecnímu zřízenci lze použití obdobně předpisu § 105 odst. (2) zákona čis. 15/1914 ř. z., jenž stanoví, že trest propuštění může býti uložen jen, vysloví-li se pro něj čtyři členové disciplinárního senátu. Tu jest mít na paměti, že podle § 93 zákona čis. 15/1914 ř. z. mohou jakékoliv disciplinární tresty, tedy také trest propuštění, býti uloženy státním zřízencům jen nálezem příslušné disciplinární komise, která tedy o způsobu disciplinárního trestu sama rozhoduje. Naproti tomu vládní nařízení čis. 483/1920 sb. z. a n. obsahuje v § 8 zvláštní odchylné ustanovení, že disciplinární komise prvé stolice se usnáší jen na disciplinárních trestech důtky a peněžité pokuty. Je-li však disciplinární čin obecního zřízence takový, že má za následek vyloučení z postupu do vyšších platů, zmenšení služného, přeložení do výslužby se zmenšeným výslužným, nebo propuštění ze služby, pak disciplinární komise první stolice sama trest neukládá, o něm nerozhoduje, nýbrž učiní jen návrh obecnímu zastupitelstvu, jež o tomto návrhu teprve rozhodne. Z toho plyne nepochybně, že zvláštním odchylným ustanovením § 8 vládního nařízení čis. 483/1920 sb. z. a n. jest obdobně použití předpisu § 105 odst. (2) zákona čis. 15/1914 ř. z. vůbec vyloučeno. Nelze dále uznati za správný dovolatelův názor, že pro obecní zastupitelstvo jest závazným usnesení disciplinární komise, učiněné podle § 8 odst. (2) vlád. nař. čis. 483/1920 sb. z. a n. o tom, jaký disciplinární trest má býti obecnímu zřízenci uložen. Bylo již vyloženo, že v takových případech, kde se obecní disciplinární komise neusnesla na disciplinárním trestu důtky nebo peněžité pokuty, nepřísluší jí, by sama o disciplinárním trestu rozhodovala, nýbrž že má učiniti jen návrh, o němž rozhodne obecní zastupitelstvo. Jakým způsobem má obecní zastupitelstvo rozhodnouti, není v § 8 nařízení vůbec stanoveno, takže obecnímu zastupitelstvu nic nebrání, by se návrhem disciplinární komise o způsobu trestu neřídilo a by nevyslovalo takový disciplinární trest, jaký uznává samo za přiměřený disciplinárnímu činu zřízencovu, zjištěnému disciplinární komisí. Podle § 8 odst. (3) vlád. nař. čis. 483/1920 sb. z. a n. může si pak obecní zřízenec proti disciplinárnímu rozhodnutí obecního zastupitelstva stěžovati k vrchní disciplinární komisi, která v případech v odstavci (2) uvedených učiní rovněž jen návrh zemskému samosprávnému úřadu, jenž o stížnosti rozhodne s konečnou platností. Pokud dovolatel naproti tomu dovozuje, že se proti usnesení obecního zastupitelstva o propuštění ze služby může obecní zřízenec dovolávati jen ochrany soudu, ježto prý usnesení obce v poměru k propuštěnému zřízenci není jiné kontrole podrobena, a že si proto žalobce nemohl proti propuštění stěžovati, odkazuje se na rozhodnutí čis. 12873 sb. n. s., v němž bylo podrobně vyloženo, že ustano-

vení § 8 vládního nařízení čís. 483/1920 sb. z. a n. jest kryto předpisem § 10 zákona čís. 16/1920 sb. z. a n., i pokud upravilo opravné řízení v disciplinárním řízení proti obecním zřízencům. Dovolateli se nepodařilo dolíčiti, že usnesení obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 18. března 1931, jímž bylo po provedeném disciplinárním řízení vysloveno, že se žalobce propouští z obecní služby bez nároků na požitky, trpí vadami po stránce formální. Po stránce hmotné jest disciplinární nález, který nabytí moci práva, pro soud závazný (viz rozhodnutí čís. 1189, 7749, 12.873 sb. n. s.).

Čís. 13486.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. prosince 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Byl-li spor zahájen u řádného soudu dříve, než nabytí účinnosti zákon o soudech pracovních, nebyl pracovní soud oprávněn projednávat věc, třebaže byla u řádného soudu ponechána v klidu a třebaže strany souhlasně navrhly, by věc byla postoupena pracovnímu soudu. Projednal-li pracovní soud přes to věc, jde o zmatek podle § 28 čís. 3 zák. o pracovních soudech, třebaže hodnota sporu byla vyšší než 300 Kč.

Příslušnost pracovního soudu nelze získati úmluvou stran, kromě případů uvedených v třetím odstavci § 1 zák. o prac. soudech.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, Rv I 635/34.)

Žalobu zaměstnance proti zaměstnavatelce o zaplacení 5.000 Kč pracovní soud v Náchodě rozsudkem ze dne 25. října 1933 zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolání zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc usnesením okresního soudu v Náchodě ze dne 30. dubna 1932, jako zmatečné a uložil pracovnímu soudu v Náchodě, by spisy postoupil okresnímu soudu v Náchodě.

Důvody :

Žaloba byla se žalobcem, požívajícím právo chudých, sepsána dne 16. května 1930 u okresního soudu v Jaroměři (§ 64 čís. 4 c. ř. s.), odkud došla k příslušnému okresnímu soudu v Náchodě dne 28. května 1930. Žaloba byla doručena žalované firmě dne 4. června 1930, čímž spor byl zahájen podle prvního odstavce § 232 c. ř. s. Z toho je zřejmo, že spor byl zahájen ještě před účinností zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., jenž byl vyhlášen ve sbírce zákonů a nařízení dne 1. srpna 1931 a podle prvního odstavce § 43 nabytí účinnosti teprve dnem 1. ledna 1932. Podle téhož zákonného ustanovení mají spory do tohoto dne zahájené býti vyřízeny u soudů příslušných podle práva dosavadního a podle předpisů dosud platných a byly výjimky z toho předpisu stanoveny jen pro živnostenské soudy. Účinky zahájené rozepře trvají až do ukončení rozepře (§ 29 j. n.), buď vydáním pravoplatného rozsudku, buď zpětvzetím žaloby, nebo smírem. Ponecháním sporu v klidu nebyl spor ještě ukončen (§ 168 a násl. c. ř. s.). Není-li výlučná příslušnost